

[Ole Vagn Christensen]

Men jeg ved godt fra dengang omkring 1973-74, vi vedtog arbejdsmiljøloven, at vi havde et Fremskridtsparti, der sagde, at det ikke kunne betale sig at indføre alle disse bestemmelser, at man bare kunne lade en arm og et ben ryge i ny og næ, og det er klart og tydeligt den holdning, der skinner igennem, når man går ind på, at man bare kan se bort fra de gode, fornuftige regler og samarbejdsbestemmelser, som er gældende.

Lad mig slutte af med at sige, at så sent som den 11. juni 1992 modtog vi et brev fra Dansk Industri, der sagde det samme som Dansk Arbejdsgiverforening, og Dansk Industri er som bekendt også en arbejdsgiverforening. Det var altså den 11. juni 1992, så der er ikke meget, der tyder på, at man har ændret stilling i disse organisationer.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Man kan i hvert fald ikke bestride, at hr. Ole Vagn Christensen er engageret i det spørgsmål, som vi har til drøftelse, men jeg synes nok, at hr. Ole Vagn Christensen giver udtryk for langt større nervøsitet, end der er sagligt belæg for.

Som jeg har gjort rede for under udvalgsbehandlingen, er der en række betingelser, der skal være opfyldt, for at der kan dispenseres fra de regler, som er omtalt i lovforslaget. Endvidere har jeg gjort opmærksom på, at der er tale om ganske snævert afgrænsede geografiske områder, en ganske kort forsøgsperiode, og at der endelig ligger en garanti i, at det skal være en aftale, der bygger på en forståelse imellem de ansatte og den enkelte virksomhed; det er altså ikke noget, som virksomheds-ejeren sådan lige af sig selv kan finde på at gennemføre. Endvidere skal det være forbundet med, at man opretter nye arbejdspladser, og endelig er det naturligvis også opstillet som en betingelse, at den dispensation, der skal gives, ikke må være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Med disse rammer for det arbejde, der nu skal i gang, mener jeg, at hr. Ole Vagn Christensen kan være ganske tryk. Det er naturligvis ikke sådan, at der vil blive hverken skaltet eller valt med medarbejdernes helbred eller deslige, hver ansøgning om dispensation vil blive nøje overvejet og gennemgået.

Så stillede hr. Ole Vagn Christensen en række meget specificerede spørgsmål, som han læ-

ste op i et hurtigt tempo. Jeg forsøgte, så godt jeg kunne, at notere ned, hvad der formentlig var hovedindholdet i spørgsmålene, det måtte jeg nu opgive undervejs, for jeg har aldrig lært stenografi. Jeg kunne godt have ønsket mig, at hr. Ole Vagn Christensen havde stillet dem under udvalgsarbejdet, det er faktisk det, man har udvalgsarbejdet til, men da alle forslagene om aktiveringspakken i øvrigt skal tilbage til udvalget, har jeg da ikke spor imod, at der bliver chance for også at besvare disse spørgsmål.

Så vidt jeg forstod, drejede spørgsmålene sig om midlertidige arbejdspladser, f.eks. byggefirmaer, som arbejder inden for de pågældende erhvervszoner, og jeg er da ikke sikker på, at man kan svare entydigt, for jeg tror, at det bl.a. vil være afhængigt af, om det pågældende byggefirma rent faktisk hører geografisk hjemme i den pågældende erhvervszone, men det kan vi altså svare betydelig mere præcist på, hvis der bliver lejlighed til at studere alle detaljerne.

Derimod forstod jeg ikke helt det sidste spørgsmål, hr. Ole Vagn Christensen stillede, vedrørende overenskomstforhold, for det fremgår klart af min besvarelse af spørgsmål nr. 4, at det ikke er hensigten, at der skal dispenseres fra rettigheder, som er aftalt overenskomstmæssigt. Det spørgsmål mener jeg der er svaret helt præcist på.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hvis hr. Ole Vagn Christensen har ret i sin påstand om, at der slet ikke er noget behov for at få dispensationer, hvis forholdene på virksomhederne er fuldt ud tilfredsstillende, hvis der ikke er nogen virksomheder, der oplever den gældende lovgivning på disse områder som en belastning for dem, hvis alting er i bedste orden, jamen så kan hr. Ole Vagn Christensen igen i aften lægge sig roligt til at sove, for så vil ingen virksomheder indlede det arbejde, det er at skulle aftale en eventuel dispensationsansøgning med medarbejderne. Så vil ingen arbejdspladser søge Arbejdsministeriet, og så er den jo ikke længere. Men den erfaring, vi har, med de kontakter, vi har rundt om på arbejdspladserne, vidner altså om, at vores lovgivning netop på disse områder er for restriktiv, for firkantet, og derfor er det, at denne mulighed for at kunne dispensere er til stede. Men